

اعلامیه مطبوعاتی

غزه میوه تلخ تصمیم شورای امنیت و شورای صلح را می‌چیند! (ترجمه)

چند روز بیشتر از صدور تصمیم شورای امنیت نگذشته که مردم غزه بهای آن را می‌پردازند. در کمتر از بیست و چهار ساعت تا صبح پنجشنبه 20 نومبر جاری، سی و چهار شهید، که بیشترشان کودکان و زنانند، به خاک و خون غلتیدند؛ همراه با ده‌ها زخمی که زیر سایه گرسنگی، سرما و محاصره دست‌وپا می‌زنند. این خون‌های پاک، معنای واقعی تصمیمی است که امریکا را بر غزه «وصی» و «قیم» ساخت تا هرگونه خواست، سر بزند و بکشد. تصمیمی که خون، مال و زمین مردم فلسطین را در کرانه باختری نادیده گرفت و دست رژیم یهود را باز گذاشت تا در خون ما پیش‌روی کند؛ پیش‌رویی که حتی از غزه گذشت و به «مخیم عین‌الحوه» در لبنان رسید تا جایی که رئیس رژیم جنایت‌کار یهود، بر خاک شام پا می‌گذارد، گویی سرزمین خودش است! انگار حکام ترکیه، پاکستان، اندونزی، یمن، سعودی، قطر، مصر، اردن و امارات، که پیش از تصویب، با بیانیه مشترکشان تصمیم شورای امنیت را تأیید کردند، دست رژیم یهود را در همه‌جا باز گذاشته‌اند تا هرچه می‌خواهد بکند. غزه را به ترامپ تسلیم نموده‌اند و مردم آن را همچون قربانیان، بر آستانه «خانه سیاه» پیشکش می‌کنند.

امت خشمگین می‌شد زمانی که می‌دید خون‌ها در غزه جاری است و گرسنگی، مردمش را می‌بلعد و محاصره گلوی‌شان را می‌فشارد. اما این حکام جنایت‌کار، در حالی که زبان‌شان به «محکومیت» و «اعتراض» می‌چرخد، دست‌های‌شان در دست رژیم جنایت‌کار است و شریک تهاجم بر غزه‌اند؛ پشت نقاب محکومیت و ادعاهای بی‌ارزش! محاصره رسوای‌شان می‌کند، خذلان (بی‌وفایی) رسوای‌شان می‌کند و ارسال سلاح و تجهیزات به رژیم یهود، جرم‌شان را ثابت می‌سازد.

حکام چهره آغشته به خیانت خود را آشکار ساختند و دشمنی‌شان را با اسلام و مسلمانان با سپردن سلاح مجاهدان غزه و خون مردم آن به دست امریکا و رژیم یهود و با واگذاری کامل غزه به قیومیت امریکا اعلام کردند. آیا پس از این همه جنایت، خاموشی رواست؟! آیا خاموشی خود شکلی از رضایت به جنایت‌های آنان نیست؟!

تحرك امت و لشکریانش واجب است، پیش از آنکه کشتار در غزه بیشتر از این به اوج خود برسد؛ بلکه این حرکت از همان روزی واجب بود که انگلیس با قدم‌های نجش بیش از یک قرن پیش بر این سرزمین مبارک پا گذاشت. هر قطره خونی که در فلسطین ریخته شد، نتیجه تأخیر امت و لشکریانش در حرکت به سوی آن بود. هر روزی که امت و لشکرهاش به‌پا نخیزند، به خون، گرسنگی و ستم بیشتر بر مردم فلسطین ترجمه می‌شود.

اکنون که کار به جایی رسیده که حکام، غزه و مردم آن و همه فلسطین و مقدساتش را چون کالایی بی‌قیمت فروختند. این خشم امت باید چند برابر شود؛ خشمی که همچون آتشفشانی باشد که در سینه‌ها انباشته شده و ناگهان منفجر گردد تا هر نقشه‌ای را بسوزاند، هر تصمیم و وصایتی را ذوب کند و در مسیر خود تخت‌وتاج همه رژیم‌های را جارو کند که دشمنی‌شان با مردم فلسطین و با مؤمنان آشکار است، خشمی که جز با نماز فتح در مسجد الاقصی و سجده شکر بر پیشگاه الله سبحانه و تعالی که مسجد الاقصی دوباره زیر سایه اسلام و سپاهیان قرار گرفته خاموش نشود.

تا رسیدن به آن روز، بار گناه خذلان و گناه حکام از دوش هیچ‌کس برداشته نمی‌شود، مگر از فرد صادقی که برای به حرکت آوردن امت و لشکریانش کار کند. در آن روز خون‌های پاک، جان‌های لرزان از بیم ربوده‌شدن و مسجد الاقصی، معراج‌گاه رسول الله صلی الله علیه وسلم همه در پیشگاه الله سبحانه و تعالی می‌ایستند و از امت مطالبه حق‌شان را می‌کنند تا حق را کامل و بدون نقصان بگیرند.

﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَالُهَا (۱۰) ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ﴾ [محمد: ۱۰-۱۱]

ترجمه: آیا در زمین نگشته‌اند تا ببینند سرانجام کسانی که پیش از آنان بودند چگونه شد؟ الله آنان را در هم کوبید و برای کافران نیز همانند آن مقرر است. این به‌خاطر آن است که الله سرور و مولای اهل ایمان است، و کافران هیچ سروری و مولای ندارند.

دفتر مطبوعاتی حزب التحرير – فلسطین